

Mária Ďuranová

*City
bokom!*

Mária Ďuranová

City bokom!

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedný redaktor Jaroslav Hochel
Vytlačila Neografia, a. s., Martin

Copyright © Mária Ďuranová 2015
Cover Design © Peter Brunovský 2015
Cover Photo © Colourbox.com
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2015

ISBN 978-80-220-1842-5

TÚTO SVOJU DESIATU KNIHU VENUJEM
VŠETKÝM SVOJIM ČITATELKÁM.

Autorka

V ROHU KUCHYNKY, ktorá susedila s rozľahlou kanceláriou, bol umiestnený malý stolík. Stála na ňom varná kanvica, kávovar, tácka a pár šálok. A nechýbalo niekoľko ledbabolo pohodených lyžičiek. Dokonca aj na pokrkvanej utierke ležala jedna so zvyškami zaschnutej kávy. Betka neznášala všetkých, ktorí neboli schopní umyť ich po sebe a odložiť na miesto, hneď ako si zamiešajú cukor v káve. Neznášala dokonca všetkých, ktorí si kávu sladili, ignorujúc fakt, že ona sama si dávala cukru do malej šálky viac ako dosť. Už dávno pochopila, že ak v kuchynke neupracuje ona, nik iný to neurobí. Pozbierala špinavé lyžičky a strčila ich pod prúd tečúcej vody. Potom sa natiahla za utierkou, vyprášila ju a zavesila na háčik na stene.

Na konci dlhej chodby sa otvorili dvere. Zo šéfovej kancelárie vykukla Gréta. Dúfala, že vzduch je čistý a nikto ju neprichytí, ako opúšťa miestnosť svojho amanta. Keď zazrela Betku, vykročila oproti nej, uhládzajúc si dlhé kučerravé vlasy, aké mala kedysi Nicole Kidman. Už jej bolo hlúpe cúvnuť. Keď sa im stretli pohľady, nahodila ľahostajný výraz. Betka mala z neho pochopiť, že kolegyni je aj tak celkom ukradnuté, čo si o nej myslí. Počkala, kým zovrie voda v kanvici, a zatiaľ nenápadne pozorovala Grétu cez sklenú stenu. Tá zamierila suverénnym krokom k svojmu stolu, pri chôdzi točila zadkom ako pri salse. V ich kancelárii sedeli ešte dvaja kolegovia. Hľadeli do svojich notebookov, Gusto pri tom aj telefonoval a Milan, služobne

---

najmladší, práve zhúžval nejaký papier a namieril ho do koša pri stene. Trafil. Mal to už dobre nacvičené. Gréta si sadla na svoju stoličku a tvárila sa nevinne, akoby v nohavičkách vôbec nemala zvyšky šéfovho ejakulátu. Myslela si, že to jej laškovanie so šéfom je také nenápadné, že si ho ešte nikto z kolegov nevšimol. V skutočnosti už všetci dávno vedeli, že ju ten panovačný bulo pri každej príležitosti preťahuje. Dokonca to už nikto ani neriešil, keď čo bola v redakcii záležitosť staršia ako týždeň, to už nebolo zaujímavé. Betka Grétu nechápala. Veď je to prítiažlivá baba! Nádherné vlasy nosila buď rozpustené, alebo vypnuté do strapatého drdola. Obidve verzie jej pristali. Gréta veľmi dbala o svoj elegantný zjav. Rada si obliekala úzke sukne a obťahnuté blúzky s poriadne otvoreným golierom. Nebolo nič výnimočné, ak jej z výstrihu zvodne vytrčal kúsok čipkovanej podprsenky. Pôsobilo to nedbalo, ale Betka bola presvedčená, že to je zámer. Za tie roky, čo boli kolegyně, jej ešte nevidela na nohách iné topánky ako na poriadne vysokých opätkoch, bez ohľadu na to, či to boli sandále, lodičky, alebo čižmy. Betka nechápala, že Gréte stojí ten erotický vzhľad za to, aby riskovala pošmyknutie a poriadnu zlomeninu nohy. Napriek nebezpečne vyzerajúcim opätkom bola však jej chôdza rázna, sebaistá a neprehliadnuteľná. Na rozdiel od tej jej, ktorá pripomínala skôr chôdzu Ramba. Ale veď ona sa s Grétou nemohla vôbec porovnávať. Gréta mala sexepíl a chlappov si mohla vyberať. Betka nechápala, prečo sa tak zahadzuje a celkom dobrovoľne necháva obľapať tým neokrôchaným, slizkým magorom. Podľa nej bol šéf totálne neprítiažlivý chlap. Mal večne mastné ulízané vlasy, nosil pásikavé košele s vyhrnutými manžetami, aké boli v móde v sedemdesiatych rokoch, a strašne smrdel od tabaku.

Sústavne pofajčieval svoje lacné cigary, keď bol pohrúžený do ich žurnalistických výplodov, tváriac sa ako majster sveta. Niekedy jej poriadne liezol na nervy. Gréta sa minulý rok rozviedla a možno jej chýbal sex. Ale žeby bola až taká zúfalá?! Aspoň sa mohla zamerat' na nejakú sympatickejšiu obeť, pomyslela si Betka. Taký Gusto by určite stál za hriech. Možno je Gréta masochistka a pri sexe s totálne nepríťažlivým chlapom pociťuje väčšie vzrušenie, uškrnula sa popod nos. Voda v kanvici konečne zovrela. Zaliala kávu a pridala do nej dve lyžičky cukru. Jemne kávu zamiešala, lyžičku spôsobne umyla a uložila na miesto. Potom sa vrátila k svojmu stolu aj ona. Očkom hodila po Gréte. Na rozdiel od svojej peknej kolegyně mala ona v nohavičkách pusto-prepusto už celé roky. Mužské telo sa k nej veru odmietalo priblížiť na menej ako pol metra. Mala tridsaťtri rokov a viac ako tridsaťtri kíľ nadváhy. Tvárila sa síce, že to je to posledné, čo ju v živote trápi, ale, popravde, všetko, čo ju škrelo, sa odvíjalo práve od tej jej sprostej tučnosti. Keď večer ležala v posteli a snažila sa zaspáť, opäť zabľúdila myšlienkami ku kolegyni. V kútku duše jej závidela ten príťažlivý vzhľad a šarm. Aj ten ejakulát v nohavičkách. Nie prvý raz ju prepadla nenávisť k vlastnému telu. Tukové vankúše na bruchu sa jej aj pri tom najmenšom pohybe riasili do nepravidelnej harmóniky. Dokonca aj keď ležala, cítila, ako jej gravitácia ťahá kožu k zemi a najvrchnejšia slanina na bruchu, hneď pod bujnými prsami, sa nechutne lepí na tú pod ňou. Odporné! Do práce nosila voľné tuniky gigantických rozmerov v nádeji, že nimi to svoje obludné telo zakryje. V nejakom ošialili si dala urobiť pírsing na brade, naivne dúfajúc, že všetky pohľady sa budú upierať na malú perličku a nie na telo pod ňou. Ten pírsing oľutovala už na druhý deň, lebo jej

---

ustavične zavádzal. Ani po týždňoch si nemohla zvyknúť na cudzie teleso na tvári. Nemohla si zvyknúť ani na seba. Už dobrých dvadsať rokov.

Nebola vždy tučná. Kilá začala naberať až na gympli, keď sa nešťastne zamilovala do spolužiaka. Marek bol krásny ako obrázok a všetky dievčatá po ňom pásli. Vedel o tom a bol by sprostý, keby to nevyužil. Vybral si Darinu, ktorá bola zo všetkých najkrajšia. Po nociach, ale aj počas nudných hodín v škole si Betka predstavovala, aké by to bolo, keby si vybral ju. Usmievala sa naňho ako sprostá, klipkala očami, no vôbec to nepomohlo, hoci vtedy ešte vyzerala celkom dobre. Mala dlhé čierne vlasy ako polovica dievčat z ročníka, nosila rifle so zníženým rozkrokom a myslela si, aká je štýlová. Teraz sa priam dusila pri myšlienke, že vtedy nenavliekla na svoju ešte celkom dobrú figúru radšej obtiahnuté džínsy, v ktorých by vynikol jej zadok. Určite by sa na ňu Marek pozeral ináč a nielen ako na nejakého spolužiaka z partie. Presne tak sa k nej totiž správal. Ako k jednému z kamošov. Keď ho videla, ako sa s Darinou prechádzajú po meste, držiac sa za ruky a hrkútajúc si, od zlosti a sklamania sa vždy až roztriasla. A vtedy sa začalo to jej obžerstvo: ako zmyslov zbavená pchala do seba hamburgery, čipsy, hotdogy, hranolčky... Navyše sa mamka s tatkom doma stále viac hádali a ona zostávala čoraz častejšie na ulici s partiou. A zakaždým, keď videla tých dvoch hrkútajúcich holúbkov, automaticky siahala do vrečka po drobáky a trielila do mekáča. Keď sa najedla do prasknutia, cítila sa pokojná. Príjemne apatická. A Markova zrada ju vtedy až tak nebolela. Postupne si tak zvykla na prísun nadmerných dávok nezdravého jedla, že bez prežierania si už nevedela predstaviť ďalší deň. Jedlo sa stalo jej záľubou. Prešlo pár mesiacov a Betka ma-

la už pár kíl nadváhy, keď mamka konečne podala žiadosť o rozvod. Tatko jej zahol s nejakou mladšou a zachutilo mu to. Napriek mamkiným prosbám a vyhrážkam sa mladej frajerky nechcel vzdať. Mamke sa zrútil svet. Aj brata rozvrat rodiny trápil. Mal už dvadsaťdva a začal robiť vo fabrike karosára. Pomáhal mamke, ako vedel, na tatka celkom zanevrel. Neskôr si našiel frajerku, akúsi slobodnú mamičku s deckom, a odstáhoval sa k nej. Betka a mama v byte osameli. Nerozumeli si. Mamka ustavične nariekala nad svojím osudom, dcérine problémy a jej život celkom ignorovala. Betka jej bola dobrá len ako poslušná poslucháčka, ktorá na všetko prikývne, prípadne pridá bonus a nahlas prizná, že tatko je obyčajný gauner a sviňa. „Však raz príde na psa mráz!“ bola mamkina obľúbená veta, ktorú vždy zasýčala na záver svojho srdcového výlevu.

Keď sa ani po roku nič nezmenilo, Betka pochopila, že ak zostane s mamkou v jednom byte, nakoniec sa zabije. Je to len otázka času. Ale nemala na výber. A, popravde, ani si nevedela predstaviť, že by ju tam takú nešťastnú nechala samu. A tak sa obetovala. Robila mamke bútl'ávu vľbu a jedla. Stále. To mala už dobrých pätnásť kíl navyše. Už dávno jej bolo všetko malé a úzke, jej imidž sa obmedzil na nosenie širokých riflí, ktoré mala oproti dávny časom na zadku úplne obtiahnuté, a mikín po Petrovi, ktoré brat nechal doma. Postupne ich vyťahovala z jeho skrine, až si na ne celkom zvykla.

Raz prišla zo školy – večerne si dorábala žurnalistiku – a zbadala mamu, ako sedí pred televízorom, nevníma dej, len tupo hľadá lesknúcimi sa očami kamsi ponad televízor. Tatko už dávno zabudol, že s ňou bol kedysi ženatý, a žil si svoj nový život s druhou ženou, no ona nedokázala snáď ani päť minút naňho nemyslieť. Nemohla sa s jeho odcho-

dom vyrovnat'. Betka znechutene vzdychla a odkráčala do kuchyne.

„Zasa ideš jest?!“ začula mamkin príkry hlas. Zarazilo ju to. Postavila sa do dverí a nechápavo na mamku civela. Tá na ňu pozrela a rozplakala sa. Asi ju zamrzelo, že tak vyštekla. Vyhrabala spod vankúša vreckovku a utrela si sopeľ.

„Bolí ma hlava,“ povedala ospravedľujúco.

„Mám ti doniesť tabletku?“ spýtala sa Betka zmierene.

„Nie,“ mávla mama rukou. „Aj tak mi nepomôže. Chod' sa najesť! Urobila som halušky.“

„Tak fajn,“ odvetila dcéra spokojne a otočila sa na špičkách. V kuchyni preniesla kastról zo sporáka na stôl a usedla sa na stoličke. Všimla si, že pre jej objemný zadok je stolička čoraz menšia, ale odmietala sa tým zaoberať. Halušky boli vynikajúce.

Do kuchyne vošla mama.

„Chutí ti?“ spýtala sa, kým do seba Betka pchala večeru.

„Hej, hej,“ odvetila s plnými ústami. „Sú výborné.“

Mama sa zasa rozplakala.

„Čo je?“ pozrela na ňu Betka nervózne.

„Betka...“ Mama si utrela nos. „Ty nevidíš, ako vyzeráš?!“

„A?“ Betka nechápala, prečo chce mamka namiesto svojho bývalého manžela riešiť jej telesnú hmotnosť. A prečo jej chce vyčítať jedinú radosť, ktorú v živote má.

„Tebe to nevadí?!“ prebodla ju mamka pohľadom.

Betka len ľahostajne mykla plecami.

O ŠESŤSTOŠESŤDESIAT kilometrov ďalej, na okraji Mníchova, sa v peknom domčeku vo vidieckom štýle zobudila Doris. Pozrela na druhú polovicu postele a trochu zmäte-

ná zistila, že je prázdna. Potom si uvedomila, že je utorok a Ansgar už dávno sedí v úrade. Spomenula si na zvonenie budíka i na to, ako sa na ňu manžel usmial, keď pootvorila viečka.

„Spi. Ešte máš čas,“ zašepkal a odišiel do práce.

Na nočnom stolíku zbadala nedopitý pohár vody a množstvo použitých papierových vreckoviek. Nos mala stále upchatý, nepomohli ani kvapky, ktoré si doň večer dala. Načiahla sa za starožitným budíkom a nahla ho k sebe, aby lepšie rozoznala ručičky.

„Pol deviatej! Do paroma,“ zahromžila a vstala z postele. Poriadne si teda pospala! Zvyčajne vstávala zároveň s manželom, pripravila raňajky a pred jeho odchodom do práce si stihli aj spoločne vypiť šálku kávy. Teraz si prehodila cez nočnú košeľu saténový župan a zamierila do detskej izby na poschodí. Lucas ešte spal. Včera sa dlho do noci hral na tablete a ona nemala silu s ním bojovať, nech ho už konečne odloží a spí. Aj Ansgar synovi včera doprial.

„Kašli na to. Nech sa hrá. Však zajtra to dospie,“ povedal jej, keď videl, aká je usoplená a ukýchaná a že už nemá silu chodiť dohovárať malému chlapcovi. A ani jemu sa nechcelo vstávať od telky.

V chlapcovej izbičke bolo šero. Žalúzie bránili slnečným lúčom rušiť Lucasa v spánku. Schovala mu pod paplón nohu, ktorá mu visela z postele, a nechala ho spať ďalej. Potichu zavrela dvere a nakukla do susednej izby. Malá Else už bola hore. Dvojročné dievčatko sa spokojne hralo s gumenou mačkou, ktorá pri každom stisku slabo zamňaukala. Vôbec ho netrápilo, že ostatní v dome ešte spia. Keď Else zazrela maminu tvár, okamžite sa usmiala a potom rozplakala. Chcela sa dostať z postieľky do jej náručia a toto bola najrýchlejšia cesta.

„Mama,“ povedala a dvihla ruky smerom k nej. Mačka sa prekoprcala cez ohrádku postieľky na farebný koberec.

Doris sa dcérke milo prihovorela a vzala ju na ruky. Potom sa zohla a zdvihla zo zeme hračku. V kuchyni sa ešte zíde, kým deťom pripraví raňajky. Voľnou rukou si pritiahla opasok na župane a v smiešnych chlpatých papučkách zamierila ku schodisku. V zrkadle na stene zbadala obraz blondínky s dieťaťom v náručí. Vyzerala dobre. Dlhé vlasy sa jej vlnili okolo tváre, hebká plet' vyzerala napriek nádche mlado a sviežo. Nos mala trochu červení ako inokedy a husté mihalnice zvýrazňovali modrú farbu jej očí. Pomyslela si, že aj bez mejkapu je pekná. Spokojne sa na seba uškrnula a zamierila na prízemie. Mala rada tieto tiché slnečné rána. V kuchyni usadila Else do vysokej stoličky a pustila rádio.

„Pekne sa hraj, dobre? Mama ti zatiaľ urobí papanie,“ prihovorela sa malej a vložila jej do drobných rúk gumenú mačku.

Ozval sa telefón. Na displeji zbadala Ansgarovo meno. Potešilo ju to.

„Už si hore?“ začula jeho príjemný hlas. Hlas, ktorý milovala. Usmiala sa.

„Hej. Aj Else je už pri mne. Len Lucas ešte spí,“ odvetila.

„Zasran jeden,“ zasmial sa Ansgar. „Dnes večer mu ten tablet zoberiem. Aspoň na pár dní. Je tými hrami úplne posadnutý. A čo ty? Ako sa cítiš?“

„Už je to lepšie. Ale dnes radšej zostanem s deťmi doma. Kedy prídeš?“

„Neviem.“ Ansgar vzdychol. „Stále nemáme hotový ten projekt. Budem sa snažiť čo najskôr,“ uistil ju láskavým tónom.

„Fajn,“ usmiala sa. „Budeme ťa čakať. Pá.“ Vedela, že jej

muž nemá v práci čas na dlhé telefonáty. A ani ich nemal rád. Posledné dni sa sťažoval na kolegu, nepáčilo sa mu, že je taký pomalý a s projektom stále mešká. A naňho už tlačil šéf. Ansgar bol zodpovedný za celý technický návrh. Vedel, že má šancu polepšiť si aj finančne, ak stihnú projekt odovzdať včas. Ale nemal na výber. Bol odkázaný na jeho výpočty. Musel sa obrniť poriadnou dávkou trpezlivosti.

Doris pustila rádio a hodila do šálky pár lístkov čerstvej mäty, ktorú nedávno zasadila do nového kvetináča na parapete. Aj vo vedľajších boli bylinky, milovala ich vôňu a hojne ich využívala v kuchyni. Najmä čerstvú bazalku pri príprave šalátov. Aj voňavý tymian. Skúsila prstom, či rastlinky majú dosť vlahy, a keď zistila, že hlina je suchá, vzala malú krhličku a zaliala ich. Potom vytiahla toasty, z chladničky maslo a šunku. A jogurt pre Else. Do kuchyne sa došuchtal Lucas. Pretieral si prstami rozospaté oči, na čele mu pri tom poskakovala ofinka.

„Som hladný,“ zamrňal.

„Dobré ráno, Lucas,“ pripomenula synčekovi slušné správanie. Chlapec si bez slova sadol za stôl a podložil si bradu dlaňami.

„Haló,“ napomenula ho mama.

„Dobre, dobre,“ zamrňal.

Položila pred neho tanierik s raňajkami. Potom si k chlapcovi prisadla a postrapatila mu šticu. Lucas sa pustil do jedla. Rastie ako z vody, pomyslela si. Zahľadela sa na kalendár na stene. Jeden deň v mesiaci bol označený červenou fixkou. Pozajtra, šiesteho, bude mať ich synček už šesť rokov. Usmiala sa. A pomyslela si, ako ten čas pri deťoch strašne letí. Potom si sadla k Else a otvorila jogurt. Malá sa naň už lačne dívala.

BETKA SEDELA vo svojej kancelárii a práve bola pohrúžená do nejakej reportáže, keď Milan, ten najmladší redaktor, zdvihol zvoniaci telefón a po chvíli sucho prehodil:

„Máš ísť k šéfovi.“

Nepochopila, že to adresuje jej, a ďalej sústredene čítala.

„Betka! Počuješ? Šéf ťa túži vidieť,“ povedal kolega hlasnejšie.

Prekvapene zdvihla hlavu a potom odsunula stoličku. Šéfovi asi došiel papier v tlačiarňi a nechce sa mu vstávať z kresla, pomyslela si ironicky. Väčšinou ju poveroval len takými bezvýznamnými úlohami, akoby bola nejaký poskok. Ostatní cestovali po celej Európe, len ona stále trčala v kancelárii a prepisovala ich reportáže.

„Sadnite si, Betka.“ Šéf sa tváril vážne. A trochu sklamané. Akoby práve prehral nejaký veľmi dôležitý boj.

Ukryla okraje stoličky pod svoj neforemný zadok a spýtavo sa zahľadela na chlapa pred sebou.

„Vycestujete do Londýna,“ povedal šéf s povzdychom. „Urobíte dobrú fotoreportáž z módnjej prehliadky tej Janáčkovej. Gréta nemôže ísť,“ zalomil nešťastne rukami. „Ochorela. Horší čas si ani nemohla vybrať... Tá návrhárika pochádza z Bratislavy a u Britov má veľký úspech. Zvládnete to?“ Skúmavo na ňu pozrel a ona zazrela v jeho očiach jasné pochybnosti. Napriek tomu ožila.

„Určite! Rada si to zoberiem na starosť,“ odvetila nadšene, snažiac sa ho presvedčiť pohľadom, že vhodnejšiu osobu si ani nemohol vybrať.

„Nezabudnite si odložiť letenku a ostatné doklady. A diéty dostanete podľa platných predpisov. Skúste z toho dostať čo najviac, dobre?“

Zo šéfovej tváre vyčítala znechutenie a jemné opovrhnutie. Vstala a rýchlo zamierila k dverám, aby si to náhodou

nerozmyslel. Už dávno ju nebavilo stále sedieť v kancelárii a hrať sa na sekretárku. Prepisovať Gustove ekonomické štatistiky a rozhovory s úspešnými podnikateľmi, Grétinu módu či Milanove športové správy. Konečne prišla jej šanca. S úsmevom opúšťala kanceláriu, keď ju na poslednú chvíľu ešte zastavil šéfov hlas.

„Betka...“ Odkášľal si.

Otočila sa.

Stál pri stole s rukami vo vreckách a premeriaval si ju pohľadom. „Keby ste sa dali trochu do poriadku, možno by ste mali takýchto príležitostí aj viac,“ povedal.

Očervenela.

„Ste šikovná,“ priznal. „Ale viete, ako to je... Treba nás aj trochu reprezentovať. Poviem vám na rovinu, u vás v tom vidím trochu problém.“ Stisol pery a zasa si sadol.

Betke sa od poníženia rozochvel žalúdok aj slanina na bruchu. Uvedomila si smutnú pravdu, že ešte aj tomu ich šéfovi, nechutnému masťnému bulovi, sa ako žena hnuší. Že by sa na ňu neulakomil, ani keby bola jediná žena na svete, hoci bol od nej o dobrých dvadsať rokov starší. Strašne sa zahanbila. Na chodbe si utrela vreckovkou pot pod pazuchami. Pri tom takmer vrazila do Gréty. Vznášal sa okolo nej obláčik sviežej vône, ku ktorej sa vôbec nehodilo jej arogantné správanie.

„Dávaj pozor!“ oborila sa na ňu Gréta. Vtedy si Betka všimla jej opuchnuté líce.

„Čo sa ti stalo?“ spýtala sa.

„No čo? Čo! Hovno! Prerezáva sa mi zub múdrosti,“ vyšplechla Gréta najedovane. „Som napchatá liekmi od bolesti, ale vôbec nezaberajú! Vraždila by som...! Už ti to povedal?“ kývla hlavou k šéfovej kancelárii.

Betka prikývla.

„Tá Janáčková je dobrá,“ povedala Gréta rezignovane. „Má teraz perfektnú kolekciu šiat. Uži si to.“ Nešťastne zažmurkala. „Bude tam aj najnovšia kolekcia od Lumena! No, čo už...“

Betka na ňu súcitne pozerala.

„Letenku si nebukuj,“ pokračovala Gréta. „Už je rezervovaná, len zmením meno. Odlietaš ráno, jasné?“

„V poriadku,“ prikývla Betka poslušne.

„Tí budú mať z teba teda zážitok,“ zahundrala Gréta popod nos, keď prebehla pohľadom po jej tele. Potom si priložila na líce ľad zabalený v mikroténovom vrecúšku a prosobne sa na Betku zahľadela. „Nech to má, preboha, aspoň nejakú úroveň, dobre?“ Ešte raz si ju nevraživo premerala pohľadom a odrčala.

V lietadle sa Betka uvelebila na svojom mieste a nasadila si na uši slúchadlá. Mienila si počas letu vychutnať svoju obľúbenú muziku. Milovala Sade a Seala. Všimla si, že zo susedného sedadla si ju obzerá korpulentná žena. Delila ich iba úzka ulička. Na okamih sa im stretli pohľady, mužatka sa usmiala, viac sa nahla a niečo sa spýtala. Betka si trochu nechotne sňala slúchadlá.

„Cestujete za prácou?“ zopakovala mladá žena otázku.

„Nie,“ usmiala sa Betka zdvorilo, „idem fotiť do nášho časopisu.“ Mykla plecami. „Teda vlastne áno... cestujem za prácou.“

„Ja v Londýne žijem,“ snažila sa neznáma nadviazať priateľský rozhovor. „Pochádzam z Prievidze. Bola som navštíviť rodičov.“

„Aha. A čo v Londýne robíte?“

„Taxikárku,“ usmiala sa žena spokojne. „Už šiesty rok.“ Podala Betke ruku. „Som Sofia.“

Betka sa predstavila tiež a slúchadlá schovala do ruk-

saku. Mala tušenie, že počas letu ich už nebude potrebovať. Poslušne odpovedala na Sofiine otázky: koľko má rokov, ako sa dostala k práci redaktorky a či má priateľa. Najskôr jej záujem nechápala. No potom si uvedomila, že sú približne v rovnakom veku, a pomyslela si, že by už konečne mohla prestať byť taká upätá a zakomplexovaná. Rozhodla sa, že využije príležitosť získať dobrú kamarátku a svoju prvú služobnú cestu si spríjemní. Let jej nakoniec ušiel ako mávnutím čarovného prútika. Zistila, že Sofia je fajn baba a londýnsky život pozná naozaj dôkladne. Keď sa jej spýtala, kde plánuje prespať a či nechce využiť jej pohostinnosť, zaváhala len na okamih a celkom rada sa rozhodla vymeniť samotu v chladnom penzióne za spoločnosť novej priateľky. A šéf ju ešte pochválil, že ušetrila firme náklady.

Z letiska sa dostali do centra veľkomesta metrom. Z podzemnej stanice vyšli na rušnú ulicu a zamierili ku križovateľke. Odtiaľ sa onedlho dostali do pokojnejšej časti. Prešli cez malý park. Pri jednej z lavičiek zbadali chlapa v kostýme Charlieho Chaplina, ktorý sa snažil upútať pozornosť okoloidúcich a pobaviť ich. Keď si ich všimol, úctivo sa uklonil. Sofia ho pozdravila, vytiahla pár drobných a hodila mu ich do klobúka. Vyceril na ňu zuby, mince schoval do vrecka a klobúk si nasadil na hlavu.

„To je môj známy,“ usmiala sa Sofia. „Býva tu často. Ale chodí aj do centra. Dobrý kšeft... Raz mi povedal, že mu to mesačne hodí viac ako úradníkovi v banke,“ uškrnula sa.

Keď vychádzali z parku, Betka zbadala trochu ošarpaný činžiak. Za ním stáli ďalšie. Pri treťom zahli do uličky a na jej konci Sofia spomalila a pustila sa do hľadania kľúčov.

„Tu bývam,“ ukázala na schody a tmavé okienko len pár centimetrov nad zemou.

„Vau,“ usmiala sa Betka pobavene. „To máš super výhľad.“

„To hej,“ zasmiala sa aj Sofia, asi už zvyknutá na podobné poznámky. „Vidím topánky od výmyslu sveta. Podľa nich si domýšľam, kto ide po ulici.“

Vložila čipovú kartu do úzkej štrbiny pri vchode a dvere okamžite zabzučali. Otvorila ich dokorán a ukázala na schody vedúce do podzemia. Byt bol malý, ale útulný. Vonku ešte nebola tma, napriek tomu rozsvietila svetlá. Betka sa poobzerala naokolo. Veľká miestnosť slúžila ako obývačka i spáľňa zároveň. Pochopila to podľa rozloženého gauča, bol široký ako manželská posteľ. Boli na ňom vankúše a hrubá hnedá deka so strapcami. Na okamih zaváhala, či urobila dobre. V penzióne by asi mala väčšie pohodlie. Ale so Sofiou jej zasa rýchlejšie ujde čas.

Hostiteľka sa pobrala do kuchyne. Uvarila čierny čaj a doniesla ho na tácke aj s kalíškom mlieka. „Zvykla som si piť taký, vyskúšaj. Je fajnový. Objednám pizzu? Poviem ti na rovinu, chladničku mám celkom prázdnu.“

Betka prikývla. „Najlepšie rovno dve.“

Na poslíčka čakali usadené pri starom okrúhлом stole. Bola na ňom háčkovaná dečka a váza s umelými kvetinami. Betka neodolala a odložila ju do sekretára za svojím chrbtom. Neznášala umelé kvety v príbytkoch. Podľa nej patriu iba na cintorín. Celé zariadenie jej pripadalo vyskladané z kúskov zakúpených v preslávených londýnskych bazároch. Podľa všetkého si Sofia lepší nábytok nemohla dovoliť.

„Nie je to tu bohviečo,“ prehodila, akoby čítala Betke

myšlienky, ukazujúc na nábytok. „Ale mám tu všetko, čo potrebujem na život. Nevieš si predstaviť, aké je tu vysoké nájomné. Dve tretiny výplaty odovzdávam správkyni tohto domu.“

O pár minút boli na stole škatule s pizzami. Spoločne sa do nich pustili a navzájom spoznávali svoje životy. Betke nešlo do hlavy, keď jej Sofia povedala, že má dvadsaťdeväť rokov. Tipovala jej veru viac. Bola presvedčená, že je od nej staršia. Možno pôsobila Sofia zrelšie pre tmavšiu pokožku a územčistú postavu. Pod nosom mala zopár jemných chlčpkov, ktoré bolo pre tmavú farbu vidieť viac, ako by sa patrilo. Vlasý mala dosť riedke, zviazané gumičkou do jednoduchého chvosta. Ale v tvári bola ináč celkom pekná.

O desiatej večer Sofia vstala zo stoličky.

„Musím ísť zarábať. Striedam sa s jedným kolegom, už po mňa ide. Ulož sa tam, dobre?“ ukázala na rozložený gauč. „A tam sa môžeš osprchovať,“ kývla hlavou ku kúpeľňovým dverám. Skontrolovala čas na hodinách a pobrala sa do predsieni. „Prídem až ráno. Pekné sny ti prajem,“ prehodila na rozlúčku.

Betka urobila všetko podľa pokynov domácej. V malej kúpeľni zo seba zmyla pot, natiahla na seba obrovské tričko, v ktorom zvyčajne spala, a zvalila sa na lôžko. Predpokladala, že tam prespáva aj Sofia a ráno ju vystrieda. Chvíľu sa prehadzovala z boka na bok, nevedela si nájsť pohodlnú polohu. Matrace sa jej zdali príliš mäkké. Našťastie bola poriadne unavená a onedlho predsa len zaspala.

Zobudila sa na to, ako ju hladí po bruchu čiási ruka. Veľmi sa zľakla a celkom zmeravela. O sekundu s hrôzou vyskočila na nohy. Sofia na ňu zarazene civela.

„Čo je?“ spýtala sa nechápavo. „Nemáš chuť?“

Betka na ňu vyvaľovala oči.

„Vadí ti, že som ťa zobudila, či čo? Ved' už je skoro ráno,“ snažila sa Sofia pochopiť jej reakciu.

„Sofia!“ vyštekla na ňu Betka. „Ja nie som lesba!“

„No určite! To ti neverím.“ Sofia na ňu hľadela ako na blázna. „Prečo si potom išla ku mne spať? Ved' si musela vedieť, o čo ide.“

„Sofia, ja fakt nie som lesba! Som na chlapov.“ Podvedome si zakryla prsia, ktoré sa jej črtali pod tenkým tričkom.

„No teda,“ pokrútila Sofia neveriacky hlavou. „Bola som presvedčená, že to chceš. Páčila si sa mi už v tom lietadle.“ Odtiahla sa na kraj postele a sklamane odvrátila hlavu. „Myslela som, že preto ideš tak ochotne do môjho bytu.“

Chvíľu obe mlčali.

„A nechceš si to rozmyslieť?“ pozrela Sofia na Betku spýta-
tavo. „Priznaj, kedy si naposledy sexovala? Nevyzeráš na to, že by sa chlapi išli o teba pobiť. Možno by sa ti to zapáčilo.“

Betke začalo rýchlejšie biť srdce. A stiahlo sa jej hrdlo. Nie preto, že by sa cítila urazená, skôr preto, že na okamih ju to aj lákalo. Tak dávno sa nikto nedotýkal jej tela. Dokonca už ani ona sama. Kedysi to skúšala. Predstavovala si, ako ju niekto hladí, ako príjemne sa dotýka jej tela a intímnych miest. Neraz sa tak dopracovala k vyvrcholeniu. Potom ju však zaplavil taký smútok z toho, že je odkázaná sama na seba, až celkom zanevrela na sex, ba aj na myšlienky naň. Ale chýbal jej, o tom nebolo pochyb. Chvíľu na Sofiu zmätene pozerala. Možno by to mohla skúsiť...

„Tak čo?“ nevzdávala sa Sofia, keď videla, že váha.

„Neviem,“ hlesla Betka zachrípnuto a odkašľala si. „Asi by som si musela dať panáka...“